Lidt Statistik.

—o—

Det statistiske Departements Redegørelse for Valget til Kommunalraadene i 1917 foreligger nu. Resultatet er ikke til Ære for Kvinderne og ikke til Opmuntring for dem, der kæmper Kvindernes Sag her i Landet.

I 1913 stemte 78 pCt. af de mandlige Vælgere, 56 pCt. af de kvindelige. Der indvalgtes i Kommunalraadene 136 kvindelige Repræsentanter og 9899 mandlige.

I 1917 stemte af mandlige Vælgere 74 pCt., af kvindelige 53 pCt. Repræsentanternes Antal er forøget med 100, saaledes at det samlede Antal er 10,135. Af disse er efter dette Valg 10,020 Mænd og 115 Kvinder. Kvinderne har altsaa til Trods for Repræsentanternes Tilvækst afgivet 22 Mandater.

Vi skal i næste Nummer komme tilbage hertil.

Til Minde.

—o—

En Kreds af afdøde Læge *Nielsine Nielsens* Venner er enedes om den smukke Tanke at sætte hende et Minde i Anerkendelse af hendes banebrydende Virksomhed som *Danmarks første kvindelige Læge.*

I første Række vil det maaske blive de kvindelige Kaldsfæller, der her vil samles for at hædre en Kammerat, hvis aldrig svigtende Interesse blandt andet har givet sig Udslag deri, at hun har oprettet flere store Legater for kvindelige Medicinere. Dernæst vil de Patienter, der nød Gavn af hendes kyndige Omhu, med Glæde gribe Lejligheden til at udtrykke deres Taknemmelighed. Sidst men ikke mindst vil sikkert en hel Del danske Kvinder, som kendte Nielsine Nielsens varme Interesse for alle sociale Friheds- og Lighedsbestræbelser, glæde sig ved at deltage i Oprettelsen af et Mindesmærke for hende, og de vil da særlig tænke paa, at mest af alt var det Kvinders Krav om Ret til Udvikling, til Erhverv og til politisk Ligestilling, der havde hendes Sympati.

Den Komité, som er traadt sammen, har bestemt, at Mindesmærket skal bestaa i en Bronceurne anbragt i Urnevæggen ved Bispebjerg Krematorium og udført af Krematoriets Arkitekt Holger Jacobsen.

Man har tænkt sig Bidragene tegnet i Dele paa Kr. 10,00. Komitéens Medlemmer modtager Bidrag og beder om at faa disse indsendt inden den 10. Juni.

Medlemmer af Komiteen er:

H. Adler,
mag. scient. Skolebestyrer.
12, Slotsholmsgade.

Marie Fischer,
Læge.
88, N. Frihavnsgade.

Estrid Hein,
Øjenlæge.
10, Gl. Torv.

Alvilda Harbou Hoff,
Læge,
84, Sølvgade.

E. M. Hoff,
Formand i Sundhedsstyrelsen,
84, Sølvgade.

Bodil Holstein,
Læge,
154, Gl. Kongevej.

Line Rode,
6, Aaboulevard.

Frederik Wolff,
Overretssagfører,
16, Graabrødretorv.

Peter Andreas Wolff,
stud. juris.
16, Graabrødretorv.

Nille.

—o—

„Folk siger, at Jeppe drikker, men de siger ikke, hvorfor Jeppe drikker." — Holberg vidste det, og alle de, som kender Holberg og ynder at citere ham, véd det, men Holberg vidste ogsaa, hvorfor Nille slaar; — desværre synes det, som om Holbergcitanterne har glemt det. Er det, fordi Kvinden, som holder Justits, er Menneskene en Vederstyggelighed? eller fordi vi danske altid har haft en vis Sympati for den skikkelig gemytlige Drukkenbold, som, naar Brændevinsdunsterne slaar sammen om hans Bevidsthed og tilhyller den prosaiske Virkelighed, bliver Poet, svinger sig op paa sin abildgraa Hest og synger omkap med den sorte Stær?

En kendt Æstetiker har sagt om Jeppe, at han er en poetisk Natur, og vist er det, at han i saa Fald ikke er den eneste danske Poet, som har en Klukflaske i sit Vaabenskjold. Den danske Hippokrene har som bekendt aldrig flydt med Kildevand alene. Desværre ender Jeppes poetiske Ridt altid paa en Mødding, men andre Poeter har jo gjort ham Selskab der.

At Holberg, ligesom Menneskene i Almindelighed, har mere Sympathi for Jeppe end for Nille kan vel ikke nægtes, han var jo til Trods for sit frigjorte Syn paa Kvinden selv et Mandfolk, men han skød ikke Skylden paa Eva, som hans Citanter giver det Udseende af; han fordelte Skylden ligelig mellem Adam og Eva; og han lod dem hver i sin Monolog retfærdiggøre sig. Hvorfor drikker Jeppe? — Fordi han er gift med en Skarns Kvinde, som drager ham ved Haaret ud af Senegn og driver ham til sit Arbejde med Mester Erik, som sender ham uden vaadt eller tørt fire Mile bort efter Sæbe, mens hun selv gaar ind og æder Frokost, og som sætter ham Horn i Panden sammen med Degnen.

Men Holberg tager ikke denne Undskyldning for gode Varer, han vil dybere til Bunds i Sagen og standser ikke som hans Citanter ved den Kendsgerning, at Nille er en eddergal Kvinde, som svinger Krabasken over sin stakkels Mands Rygstykker; han vil have Forklaring paa, hvorfor hun er blevet saadan, hvad der har tvunget hende Krabasken i Haanden. Og han finder Forklaringen deri, at Jeppe er en Pjalt og en Dovenkrop. Han er ikke længer den stramme, strunke Karl, som vendte hjem fra sine 10 Aar i „Malicien" og daarede den varmblodige Nilles Hjerte. Han er en Dovenkrop, som maa prygles ud af Sengen til sit Arbejde, som elsker sit brogede Bæst, men lader det smægte efter sit Foder, til han faar draget Bukserne paa: som i Galgen betænker sin lille Marthe med en Hue og sin lille Christoffer med en Trøje, men i levende Live ikke rører en Haand for at bjerge dem for Betlerstaven. Han har saa grundig sønderslaaet sit eget Mandsbillede i hendes Følelsesliv, at Degnen har haft let ved at sætte sit Billede i hans Sted. Fordi Jeppe ikke selv var den Mand, han skulde være, har han forhindret Nille i at blive den Kvinde, hun kunde være blevet. Naar hun har taget Regimentet, er det simpelt hen, fordi han hverken kunde eller gad regere. Til hende kommer Gaardens Folk om